

Sygn. akt I 1 C 1307/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: Katarzyna Nowak

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2018 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) spółki z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko: **E. P.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

I. obciąża powoda kosztami procesu i uznaje je za uiszczone w całości.

SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w rep. C;

2. akta przedłożyć z wpływem lub za 28 dni.

G., dnia 7 grudnia 2018 r.

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej E. P. kwoty 2.599,65 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie podał, że dochodzona przez niego wierzytelność wynika z umowy pożyczki nr (...) z dnia 20 stycznia 2016 r. zawartej przez pozwaną ze spółką (...) spółką z o.o. w W. za pomocą środków porozumiewania się na odległość oraz że pożyczka ta stała się wymagalna w dniu 17 maja 2016 r.

Wskazał także, że pozwana założyła konto na stronie internetowej pożyczkodawcy (wprowadzając swoje dane osobowe, m.in. imię i nazwisko, adres zamieszkania, serię i nr dowodu osobistego, nr PESEL, adres email oraz nr telefonu komórkowego) oraz akceptowała regulamin udzielania pożyczek dostępny na stronie internetowej powoda, będący w istocie umową ramową do udzielenia pożyczek zawierającą postanowienia analogiczne do zawieranej każdorazowo umowy pożyczki, jednak bez skonkretyzowanej umowy pożyczki, prowizji za jej udzielenie oraz terminu zwrotu pożyczki. Podał też, że akceptacja umowy pożyczki nie obligowała pozwanej do wzięcia pożyczki,

jak też, że w wyniku tych czynności pozwana stworzyła konto osobiste w systemach pożyczkodawcy o nr (...), a następnie za pomocą konta osobistego zawnioskowała o pożyczkę na stronie internetowej pożyczkodawcy poprzez odpowiednie ustawienie dostępnego na stronie slidera pozwalającego dobrać kwotę pożyczki oraz termin jej zwrotu. Na podstawie tak wybranych danych slider wskazywał kwotę pożyczki, kwotę prowizji oraz termin jej zwrotu. Po wybraniu odpowiednich kwot oraz terminów zwrotu, złożenie wniosku potwierdzone zostało kliknięciem w pole oznaczone napisem: „Weź pożyczkę” lub poprzez wysłanie SMS wysłanego z zarejestrowanego na koncie osobistym numeru telefonu na wskazany przez pożyczkodawcę numer telefonu, według wzoru ustalonego przez wnioskodawcę potrzebnego do zalogowania na konto osobiste pozwanej. Według dalszych twierdzeń pozwu pozwana została następnie zweryfikowana w zewnętrznych bazach dłużników oraz poprzez rozmowę telefoniczną weryfikującą poprawność danych osobowych na koncie osobistym. Pozwana przełała też kwotę 0,01 zł na konto pożyczkodawcy wpisując w tytule przelewu numer konta osobistego (nr ID) wraz z oświadczeniem: P. I. klienta (...) Akceptuję Warunku Umowy VIA SMS PL”. Dane nadawcy przelewu były zgodne z danymi wprowadzonymi do konta osobistego. Pożyczkodawca przesłał następnie pozwanej drogą mailową umowę pożyczki nr (...) na kwotę 2.200 zł wraz z warunkami jej udzielenia, o czym pozwana została powiadomiona SMSem. Powód podał też, że pozwana złożyła oświadczenie woli o akceptacji warunków przedstawionych w umowie pożyczki nr (...) poprzez przesłanie krótkiej wiadomości tekstowej według ustalonego przez pożyczkodawcę wzoru lub bezpośrednio poprzez konto osobiste pozwanej. Pożyczkodawca po otrzymaniu akceptacji udzielił pożyczki pozwanej poprzez dokonanie przelewu na jej konto uzgodnionej kwoty 2.200 zł.

Powód wskazał też, że pozwana nie zwróciła kwoty pożyczki w ustalonym podczas zawarcia Umowy terminie jej wymagalności, tj. do dnia 2016-05-17. W konsekwencji, zgodnie z §5 pkt 8 Umowy Pożyczki nr (...), w związku z opóźnieniem w spłacie naliczane są odsetki umowne za opóźnienie w wysokości czterokrotnej stopy lombardowej NBP od dnia następującego po dniu w którym pożyczka stała się wymagalna, od kwoty pożyczki 2.00 zł (na dzień poprzedzający dzień wniesienia pozwu, kwota odsetek wyniosła 294,74 zł). Powód wskazał też, że zgodnie z § 5 pkt 1-6 Umowy Pożyczki nr (...) pożyczkodawca obciążył pozwaną kosztami działań upominawczych w wysokości 0,00 zł. Wyjaśnił też, że przedmiotowa wierzytelność była następnie przedmiotem transakcji pomiędzy trzema spółkami należącymi do jednej grupy kapitałowej. Celem przeprowadzonych transakcji było zwolnienie rezerw finansowych pożyczkodawcy oraz przekazanie wierzytelności podmiotowi stworzonemu do windykacji niespłaconych pożyczek: wierzytelność została zbyta przez pożyczkodawcę na rzecz spółki (...) zarejestrowaną w Sądzie Rejestrowym pod numerem (...), z siedzibą przy ul. (...) w Estonii, a następnie wierzytelność ta została zbyta przez podmiot estoński na rzecz powoda umową cesji wierzytelności 3-09/2016 z dnia 30.09.2016 r..

Podsumowując powód wskazał, że zadłużenie pozwanej z powyższego tytułu na dzień poprzedzający dzień wniesienia pozwu wynosi 2.599,65 złotych. Na powyższą kwotę składają się:

1. 2200.00 złotych - wynikająca z kwoty udzielonej pożyczki;
2. 104.91 złotych - wynikająca z naliczonej, zgodnie z § 2 pkt 3 Umowy Pożyczki, opłaty za udzielenie pożyczki;
3. 294,74 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych za opóźnienie w wysokości 4-krotnej stopy lombardowej NBP od dnia następnego po dniu, w którym pożyczka stała się wymagalna od kwoty pożyczki 2.200 zł do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie w postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości z uwagi na nieudowodnienie roszczenia przez powoda. Pozwana zaprzeczyła by zawarła umowę z (...) spółką z o.o. oraz że otrzymała od powoda jakiegokolwiek środki. Zarzuciła, że powód – mimo że powołał się na treść umowy - nie przedstawił umowy pożyczki, a jedynie dwie zadrukowane kartki opatrzone na górze napisem: Umowa pożyczki nr (...), które nie zostały przez kogokolwiek podpisane, ani potwierdzone za zgodność z oryginałem. Pozwana zarzuciła, że są to tylko wydruki komputerowe nie będące dokumentem, przez co nie mogą być dowodem w sprawie. Tożsame zarzuty skierowała przeciwko przedstawionym przez powoda załącznikowi nr 1 do umowy udzielenia pożyczek gotówkowych. Pozwana zaprzeczyła też by otrzymała jakiegokolwiek wezwania do zapłaty,

szczególnie, że brak było podstaw do ich kierowania do niej. Nadto podniosła, że przedstawione przez powoda kolejne kartki nie są ani wyciągami bankowym, ani wydrukami z konta, ani dokumentem. Według zarzutów pozwanej nie wiadomo też było czego one dotyczyły. Pozwana wyjaśniła, że zawierają one jakiś numer, jednak – jak wskazała – nie jest to jej numer, zaś na drugiej kartce widać datę 28.09.2015 r. i jakąś treść do zapytań w bazach informacji gospodarczych z przelewem prawdopodobnie 0,01 zł, podczas gdy - jak zarzuciła – rzekoma umowa miała być zawarta 20.01.2016 r. Pozwana zakwestionowała także oryginalność załączników do umów cesji, podnosząc m.in., że załącznik do umowa cesji pomiędzy (...) a powodową spółką został znacznie zmodyfikowany poprzez zakrycie jego znacznej części, a co więcej został on opisany jako załącznik do umowy (...) r., mimo iż w treści umowy cesji wskazano, że wierzytelności objęte tą umową są opisane w załączniku nr 1. Pozwana zarzuciła też, pełnomocnik powoda mógł potwierdzić zgodność odpisu wyłącznie z oryginałem dokumentu, a tymczasem poświadczenie odnosi się do zmodyfikowanego wyciągu. Pozwana podniosła także, że powód, pomimo powołana jako dowód w sprawie potwierdzenia przelewu kwoty 0,01 zł z oświadczeniem: „potwierdzam ID klienta i akceptuję warunki umowy Via SMS pl” – takiego dokumentu nie przedstawił.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej powód podtrzymał powództwo w całości, podnosząc dodatkowo, że pozwana uprzednio korzystała już z usług pożyczkodawcy i dwie inne pożyczki spłaciła, podobnie jak i tą przedmiotową w części w dniu 27 lipca 2016 r., czym dokonała uznania zadłużenia co do zasady i co do wysokości. Powód wyjaśnił, że w tym dniu pozwana dokonała na rzecz pożyczkodawcy wpłaty 297 zł, która została rozliczona na rzecz odsetek w wysokości 59,91 zł i na rzecz opłaty za udzielenie pożyczki w wysokości 121,09 zł oraz na rzecz kosztów postępowania upominawczego w wysokości 116 zł.

Pozwana zakwestionowała wartość przestawionego przez powoda materiału dowodowego, zarzucając iż są to prawie wyłącznie niepoświadczone kserokopie, bądź kserokopie opatrzone kserokopią oświadczenia o zgodności z oryginałem, które stanowią jedynie bliżej nieokreślone informacje na kartce papieru.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 września 2016 r. pomiędzy (...) spółką z o.o. z siedzibą w W., jako cedentem, a (...) spółką z o.o z siedzibą T. w Estonii, jako cesjonariuszem została zawarta umowa cesji wierzytelności Nr 3-1/30/09/2016, na podstawie której cedent oświadczył, iż w wykonaniu transakcji wymienionych w Potwierdzeniach Transakcji Kredytowego Instrumentu Pochodnego, w ramach rozliczenia wskazanych transakcji, przysługują mu wymagalne i bezsporne wierzytelności pieniężne w postaci odsetek karnych oraz opłat za wezwania do zapłaty przez cedenta na rzecz cesjonariusza, szczegółowo określone w Załączniku D do tej umowy, wg stanu na dzień 29 września 2016 r. Wierzytelności o wskazanej w umowie łącznej wartości ponad 85.000 zł zostały na rzecz cesjonariusza sprzedane za kwotę 18 zł.

W załączniku D do umowy cesji (...) r. pod pozycją 2294770 zostały wskazane dane osobowe pozwanej w postaci jej imienia i nazwiska oraz P. oraz daty: 2016-01-20 i 2016-05-17, a także liczby: 54.01 i 0.00.

W dniu 30 września 2016 r. pomiędzy (...) spółką z o.o. z siedzibą w W., jako cedentem, a (...) spółką z o.o z siedzibą T. w Estonii, jako cesjonariuszem została zawarta umowa cesji wierzytelności Nr 3-2/30/09/2016, na podstawie której cedent oświadczył, iż w wykonaniu transakcji wymienionych w Potwierdzeniach Transakcji Kredytowego Instrumentu Pochodnego, w ramach rozliczenia wskazanych transakcji, przysługują mu wymagalne i bezsporne wierzytelności pieniężne w postaci wartości niespłaconej kwoty pożyczek oraz opłat za udzielenie pożyczek za udzielenie przez cedenta na rzecz cesjonariusza, szczegółowo określone w Załączniku E do tej umowy, wg stanu na dzień 29 września 2016 r.

W załączniku E do umowy cesji (...) r. pod pozycją 2294770 zostały wskazane dane osobowe pozwanej w postaci jej imienia i nazwiska oraz P. oraz daty: 2016-01-20 i 2016-05-17, a także liczby: 2 200.00 i 104.91.

W dniu 30 września 2016 r. pomiędzy (...) spółką z o.o z siedzibą T. w Estonii a powodową spółką została zawarta umowa cesji wierzytelności Nr 3-9/2016, na podstawie której cedent oświadczył, iż przysługują mu wymagalne i bezsporne wierzytelności pieniężne wynikające z umów pożyczek wraz z należnościami ubocznymi, określone w

Załączniku nr 1 do tej umowy, wg stanu na dzień 29 września 2016 r. oraz że wierzytelności te zostały te zostały przez niego uprzednio nabyte na podstawie umów cesji wierzytelności nr 3- (...) i 3-2/30/09/2016 zwartych w dniu 30 września 2016 r. pomiędzy (...) spółką z o.o. z siedzibą w W., jako sprzedającym, a (...) z siedzibą w T. w E.. Cedent oświadczył też, że sprzedaje te wierzytelności wraz z przysługującym należnościami ubocznymi na rzecz powoda.

W załączniku do umowy cesji (...) r. pod pozycją 2294770 zostały wskazane dane osobowe pozwanej w postaci jej imienia i nazwiska oraz P. oraz data: 2016-05-17, a także liczby: 2 200.00, 104.91, 54.01 i 0.00.

dowód: odpis umowy cesji (...) z dnia 30.09.2016 wraz z załącznikiem r. – k. 33-35; odpis umowy cesji (...) z dnia 30.09.2016 wraz z załącznikiem r. – k. 36-38; odpis umowy cesji (...) z dnia 30.09.2016 wraz z załącznikiem r. – k. 30-32

W wydruku umowy pożyczki nr (...) jako dane osobowe pożyczkobiorcy zostały wymienione dane osobowe pozwanej, jako pożyczkodawca została zaś wskazana (...) spółka z o.o. z siedzibą w W.. W wydruku tym podano także, że pożyczka została zawarta w dniu 20 stycznia 2016 r. i dotyczyła kwoty 2.200 zł pożyczonej na okres 30 dni, tj. do dnia 19 stycznia 2016 r., z obowiązkiem jej zwrotu wraz z opłatą za udzielenie pożyczki w wysokości 226 zł i umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w przypadku opóźnienia w jej spłacie.

W wydruku tym wskazano także, że integralną część umowy stanowi Załącznik nr 1 Regulamin Udzielania P..

dowód: wydruki zatytułowane: umowa pożyczki nr (...) – k. 21-22; Załącznik nr 1 do umowy udzielenia (...) – k. 23-24

Sąd zważył, co następuje:

W świetle powyższych ustaleń przedmiotowe powództwo podlegało oddaleniu, jako nieudowodnione. Rozstrzygając w powyższy sposób Sąd miał na uwadze, iż żądanie pozwu powód wywodził z faktu zawarcia przez pozwaną w dniu 20 stycznia 2016 r. umowy pożyczki, której pozwana w całości nie spłaciła, przez co – wg twierdzeń pozwu – wg stanu na dzień 29 września 2016 r. pozostał po stronie pozwanej obowiązek zwrotu pożyczki w wysokości objętej żądaniem pozwu.

W rozpatrywanej sprawie pozwana zaprzeczyła jednakże temu, aby zawarł ze wskazanym przez powoda pożyczkodawcą umowę pożyczki, na którą powoływał się ten uzasadnienia pozwu. Obrona pozwanej przeciwko żądaniu pozwu pozostawała skuteczna. W ocenie Sądu, w żadnej mierze za wykazanie faktu zawarcia przedmiotowej umowy nie mogło bowiem zostać uznane przedłożenie przez powoda wydruku opisanej w pozwie umowy pożyczki z wpisanymi tam danymi pożyczki przytoczonymi w pozwie oraz danymi pozwanej oraz kolejnego wydruku w postaci treści Regulaminu udzielenia pożyczek, jak też kolejnych kart, z częściowo wymazaną treścią, których wygląd miał sugerować, iż są to wyciągi z konta bankowego pożyczkodawcy, z którego wysłany został przelew kwoty pożyczki na rzecz pozwanej na wskazane przez niego konto. Dokumentacja ta stanowiła bowiem jedynie kserokopię, przez co nie dowodziła tego, że pozwana była faktycznie stroną wskazanej w pozwie umowy pożyczki oraz że otrzymała z tego tytułu kwotę 2.200 zł. Kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia powód powinien udowodnić w procesie cywilnym. Tymczasem jak wynikało z samej treści pozwu aby stać się stroną umowy pożyczki pozwany musiałby uprzednio zarejestrować się na stronie internetowej pożyczkodawcy, uwiarygodnić swą tożsamość poprzez dokonanie przelewu kwoty 0,01 zł z oświadczeniem o potwierdzeniu ID klienta i zaakceptowaniem warunków umowy pożyczki i wreszcie – za pośrednictwem strony internetowej pożyczkodawcy - złożyć wniosek o pożyczkę. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynikała jednak możliwość poczynienia ustalenia, iż pozwana takich czynności dokonała. Powód nie załączył bowiem ani wniosku rejestracyjnego pozwanej, potwierdzenia, że poddała się on weryfikacji, czy wreszcie samego wniosku o pożyczkę. Zdaniem Sądu, w sytuacji gdy powód decyduje się na dochodzenie pożyczki udzielonej poprzez stronę internetową, której udzielenie jednocześnie dopuszcza weryfikację danych pożyczkobiorcy w sposób ustalony przez pożyczkobiorcę - to winien zapewnić sobie odpowiednie instrumenty, które umożliwiłyby mu wykazanie, że dana osoba rzeczywiście dokonała rejestracji, przeszła weryfikację oraz złożyła wniosek o pożyczkę. Tymczasem przedstawione przez powoda niepoświadczone

kserokopie (z uwagi na brak na niej podpisu) nie były nawet dokumentami. W postępowaniu opartym na dokumencie prywatnym źródłem wiadomości jest zgodnie z art. 245 kpc, zawarte w nim i podpisane oświadczenie. Stąd dla uznania kserokopii za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w nim treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem jest umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Natomiast bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument. Pismo zaś, które nie może być uznane za dokument, nie może być też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 kpc. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziłyby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu, szczególnie że środki dowodowe wymienione w art. 308 kpc (znajdującym się w Oddziale VII, regulującym „Inne środki dowodowe”) ustawodawca zaliczył do „przyrządów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki”. Oznacza to, że środki te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 14 lutego 2007 r., II CSK 401/06). Wynika to aktualnie także wprost z brzemienia wprowadzonego w dniu 8 września 2016 r. art. 243¹ kpc, który stanowi, że przepisy Oddziału 2 (zatytułowanego: Dokumenty), który zawarty został w Rozdziale 2 (Postępowanie dowodowe) Działu III kodeksu postępowania cywilnego (Dowody) – stosuje się do dokumentów zawierających tekst, umożliwiającą ustalenie ich wystawców. Przy czym, co należy podkreślić – przedłożone przez powódkę kserokopie dokumentów tekstowych nie pozwalały na ustalenie wystawcy tych kopii, a sama okoliczność faktycznego przedłożenia ich przez powoda w toku niniejszego postępowania nie czyniła go ich wystawcą.

Podkreślić należy, iż posłużenie się niepotwierdzoną kserokopią jako środkiem mającym posłużyć ustaleniu treści pisemnego dokumentu uznać należy za dopuszczalne tylko wówczas, kiedy z przyczyn faktycznych uzyskanie dostępu do oryginału lub wypisu lub odpisu funkcjonującego na prawach oryginału nie jest możliwe dla strony, a także dla sądu. Wówczas nie zachodzi niebezpieczeństwo obejścia przepisów o prowadzeniu dowodu z dokumentów (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 26 listopada 2014 r., III CSK 254/13 oraz Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 7 marca 2018 r., V ACa 277/17, LEX 2473752). Okoliczność taka nie miała jednakże miejsca w niniejszej sprawie, skoro powód na nią nawet wskazywał, a nadto brak było uzasadnionych podstaw do przyjęcia, iż uzyskanie oryginałów tych dokumentów było dla powoda niemożliwe.

Wskazać również należy, że w przypadku skłania oświadczeń w formie elektronicznej, po wydrukowaniu treści oświadczenia złożonego w formie elektronicznej sam wydruk nie pozwala na ustalenie i zweryfikowanie podmiotu, od którego pochodziło oświadczenie złożone drogą elektroniczną. Stąd, jeśli taki wydruk zostaje użyty w celach dowodowych, to powinien zostać poświadczony przez osobę, która go sporządziła. Podpis elektroniczny nie jest bowiem przenoszony na taki wydruk. Ponieważ zaś przedstawiony przez powoda wydruki, poza treścią umów cesji i ich załączników, nie zostały przez nikogo poświadczony w zakresie zgodności nawet z treścią oświadczenia złożonego w formie elektronicznej, tym samym ich moc dowodowa sprowadzała się jedynie do maszynowego odzwierciedlenia treści oświadczenia elektronicznego, jednak nawet bez możliwości ustalenia przez kogo faktycznie i kiedy to elektroniczne oświadczenie zostało złożone. Powyższe uniemożliwiało uznanie tych wydruków nawet za dowód będący dokumentem prywatnym.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda, których przedmiotem było przeprowadzenie przez Sąd dowodu z treści dokumentów przedstawionych w formie niepoświadczonych. Oddaleniu podlegał także wniosek powoda o zwrócenie się przez Sąd do (...) spółki z o.o. o udzielenie informacji do kogo należał adres IP wskazany w pkt. 5 pisma powoda z dnia 3 sierpnia 2018 r., z którego według twierdzeń tego pisma zarejestrowano się w serwisie pożyczkodawcy około godz. 20:58 w dniu 28 września 2015 r. (k. 66v), gdyż ustalenie tej okoliczności – w sytuacji braku wykazania przez powoda, że faktycznie takiej rejestracji dokonano z tego właśnie adresu IP - pozostawało zbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Z tożsamyh przyczyn oddalony został także wniosek powoda: o zobowiązanie przez Sąd spółki (...) do udzielenia informacji do kogo należał numer (...) – powód nie wykazał bowiem za pomocą żadnego z dokumentów, aby z tego właśnie numeru pochodziły lub na ten numer kierowane były jakiegokolwiek oświadczenia związane z przedmiotową umową; jak i o zobowiązanie Banku (...) S.A.

do udzielenia informacji do kogo należał rachunek bankowy o numerze (...) – również ustalenie tej okoliczności pozostawało zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy. Żaden dokument przedstawiony przez powoda nie potwierdzał wszak, że z tego rachunku lub na ten rachunek dokonano przekazania jakichkolwiek środków pieniężnych związanych z przedmiotową umową. Fakt, iż taki numer został wpisany w przedstawionych przez powoda kserokopiach (vide k. od 76 do 85) dowodu na tę okoliczność – z przyczyn wyżej wskazanych – nie stanowił. Słusznie bowiem pozwana zarzucała, że przedstawiony przez powoda materiał dowodowy stanowi kopie zmodyfikowanych dokumentów, których fakt istnienia nie został przez powoda wykazany, o czym dobitnie świadczy wygląd kart: 26 i 27 akt sprawy, które nie stanowią ani wciągu bankowego ani dokumentu wystawionego przez jakikolwiek podmiot, którego tożsamość możliwa byłaby do ustalenia. Podkreślić należy, że do powyższych decyzji procesowych Sądu strona powodowa zastrzeżenia nie wniosła.

Skoro więc powód nie wykazał powyższych okoliczności, to przyjmując należało, iż tym samym to on uchybił jednej z podstawowych zasad postępowania cywilnego określonej w dyspozycji art. 6 kc, a mianowicie obowiązku udowodniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne.

Zdaniem Sądu, niewątpliwie to rzeczą powoda było dążenie do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów na poparcie żądania zawartego w pozwie. W rezultacie wszelkie zaniechania podejmowania takich działań przez stronę powodową, jej ewentualne zaniedbania i przeoczenia, musiały pociągnąć za sobą niekorzystne dla tej strony skutki procesowe. Również bowiem pozostałe z przedstawionych przez powoda środków dowodowych nie stanowiły dowodu istnienia wskazanej w pozwie wierzytelności. Takim dowodem nie były wszak przedłożone przez powoda umowy cesji, gdyż dokumenty te, jako dokumenty prywatne, zgodnie z brzmieniem art. 245 kpc stanowiły jedynie dowód tego, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach. W przeciwieństwie do mocy dokumentów urzędowych, dokumenty te nie stanowiły jednakże dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone. W konsekwencji to powód winien był wykazać prawdziwość zawartych w tych dokumentach oświadczeń. Innymi słowy obciążał go dowód istnienia po stronie zbywcy wierzytelności prawa domagania się od pozwanej dochodzonego pozwem roszczenia. Warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. (tak też SN w wyroku z dnia 12.07.2006, V CSK 187/06, M.Prawn. 2006/16/849). Tymczasem, jak już wyżej wskazano powód okoliczności tych nie wykazał.

Mając powyższe na uwadze powództwo, jako nie udowodnione, zostało oddalone w pkt. I wyroku w oparciu o przepis art. 6 kc a contrario w zw. z art. 720 §1 kc a contrario .

W konsekwencji powód, jako strona przegrywająca, został obciążony w całości powstałymi w sprawie kosztami procesu, o czym orzeczono na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 108 kpc.

SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w rep. C i w kontrolce uzasadnień;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

G., dnia 27 grudnia 2018 r.